

ZARZĄDZENIE PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR

z dnia 1 marca 1963 r.

w sprawie określenia wymagań dla wyrobów zgłaszanych w celu zbadania i ocechowania, metod badania, wzorów cech probierczych i sposobu cechowania wyrobów z metali szlachetnych oraz w sprawie oznaczania wyrobów z metali nieszlachetnych.

Na podstawie art. 10 ust. 2 i art. 17 ustawy z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173) zarządza się, co następuje:

1. Przepisy ogólne.

§ 1. Powołane w zarządzeniu:

- 1) artykuły ustawy oznaczają artykuły ustawy z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173),
- 2) paragrafy rozporządzenia oznaczają paragrafy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1962 r. w sprawie ustalenia prób i warunków, którym odpowiadać powinny wyroby z metali szlachetnych przeznaczone do obrotu handlowego w kraju (Dz. U. Nr 42, poz. 197).

2. Wymagania dla wyrobów zgłaszanych w celu zbadania i ocechowania.

§ 2. 1. Każdy wytworzony wyrób z metali szlachetnych zakład wyrobu obowiązany jest oznaczyć wyraźnie znakiem wytwórcy.

2. Wytwórca może ponadto umieścić na wyrobie oznaczenie próby, wyrażone w częściach tysięcznych.

§ 3. 1. Materiały listkowe ze złota powinny być zgłaszane do urzędów probierczych w książeczkach. Każda książeczka lub partia książeczek powinna być dostarczona w odpowiednim opakowaniu zabezpieczającym jej zawartość i opatrzona plombą ze znakiem wytwórcy.

2. Na okładce każdej książeczki z listkami złota powinny być podane: nazwa zakładu wyrobu i znak wytwórcy, masa książeczki brutto i netto, format i liczba listków oraz zawartość złota w listkach (próba), wyrażona w częściach tysięcznych.

3. Szczegółowe warunki opakowania materiałów listkowych ze złota, dostarczanych do badania i cechowania, ustala każdorazowo, w miarę potrzeby, urząd probierczy w porozumieniu ze zgłaszającym.

§ 4. Do badania i ocechowania mogą być zgłaszane wyroby złożone z części odpowiadających różnym próbom tego samego metalu szlachetnego albo złożone z części wykonanych z różnych metali szlachetnych.

§ 5. 1. Wyroby z metali szlachetnych mogą być zgłaszane do badania i ocechowania po wykonaniu podstawowych procesów produkcyjnych nadających wyrobom ostateczny ich kształt i w takim stanie, aby wybite na nich cechy probiercze i inne oznaczenia nie uległy zniekształceniu lub zatarciu przy obróbce wykańczającej.

2. Wyroby ocechowane, które poddane zostały po ocechowaniu przeróbkom lub uzupełnieniom, oraz wyroby, których cechy probiercze zostały uszkodzone przy naprawie, powinny być zgłoszone przez zakład wyrobu lub naprawy do ponownego badania i ocechowania w urzędzie probierczym.

§ 6. Jako domieszki w stopach z metali szlachetnych mogą być używane wszystkie metale szlachetne, a z metali nieszlachetnych w stopach:

- 1) platynowych — miedź i nikiel,
- 2) złotych — miedź, nikiel, kadm i cynk,
- 3) srebrnych — miedź.

§ 7. Posiadacze wyrobów z metali szlachetnych, nie będący wytwórcami lub sprzedawcami, mogą zgłaszać do urzędów probierczych do badania i ocechowania używane wyroby, nie oznaczone znakiem wytwórcy.

§ 8. 1. Zgłoszenia wyrobów z metali szlachetnych do badania i ocechowania dokonuje zgłaszający na odpowiednim formularzu, według ustalonego wzoru.

2. Urząd probierczy wydaje zgłaszającemu potwierdzenie odbioru przyjętych do badania wyrobów. Urząd probierczy dokonuje zwrotu przyjętych wyrobów za pokwitowaniem osoby uprawnionej do odbioru oraz po okazaniu przez nią dowodu osobistego.

§ 9. 1. Badanie i ocechowanie zgłaszanych wyrobów i ich zwrot zgłaszającemu powinny być dokonane w dniu zgłoszenia wyrobów.

2. Urząd probierczy może w poszczególnych przypadkach ustalić dłuższy okres czasu, niezbędny do wykonania badań i ocechowania, w razie zgłoszenia równocześnie większej ilości wyrobów lub jeżeli ze względu na zastosowaną metodę badania i ocechowanie nie mogą być wykonane w dniu zgłoszenia.

§ 10. 1. Od orzeczenia urzędu probierczego w sprawach badania i ocechowania wyrobów służy odwołanie do Głównego Urzędu Miar.

2. W sprawach dotyczących zawartości metali szlachetnych odwołanie powinno nastąpić w ciągu trzech dni od daty doręczenia orzeczenia.

3. W przypadkach określonych w ust. 2, jeżeli badanie kontrolne potwierdziło wynik pierwszego badania, koszt badania kontrolnego ponosi zgłaszający.

3. Metody badań wyrobów z metali szlachetnych.

§ 11. 1. Badania zawartości metali szlachetnych w wyrobach i stopach mogą być wykonywane metodą przybliżoną, a gdy zachodzi potrzeba dokładnego oznaczenia zawartości — jedną z następujących metod analizy chemicznej: metodą kupelacji, metodą wagową lub metodą miareczkowania.

2. Metoda przybliżona polega na określeniu zawartości metalu szlachetnego na podstawie porównania barw narysów, które wykonuje się na kamieniu probierczym przedmiotem badanym i iglicą wzorcową o odpowiednio dobrej barwie, oraz porównania zmian barwy zachodzących w wyniku reakcji chemicznej w cieczy probierczej, której działaniu poddaje się narysy na kamieniu probierczym.

3. Metoda kupelacji polega na określeniu zawartości metalu szlachetnego na podstawie oznaczenia masy pozostałości pobranej próbki, uzyskanej w wyniku utleniającego prażenia na kupelce tej próbki wraz z dodatkami innych metali i w wyniku usunięcia w drodze chemicznej nie utlenionych w czasie prażenia dodatków.

4. Metoda wagowa polega na określeniu zawartości metalu szlachetnego na podstawie oznaczenia masy odsączonego i wysuszonego osadu, który otrzymuje się z przygotowanego roztworu pobranej próbki przez strącenie metalu za pomocą odpowiednich odczynników.

5. Metoda miareczkowania (objętościowa) polega na określeniu zawartości metalu szlachetnego na podstawie — wyznaczonej za pomocą odpowiedniego wskaźnika — objętości odczynnika o znanym stężeniu, zużytego do strącenia metalu szlachetnego z roztworu pobranej próbki.

§ 12. 1. O wyborze metody badania decyduje urząd probierczy.

2. Wyroby nowe lub używane, zgłaszane do badania i ocechowania w pojedynczych sztukach, badane są w zasadzie metodą przybliżoną.

3. Do oznaczenia zawartości metali szlachetnych w nowych wyrobach, zgłaszanych przez zakłady wyrobu w masowych partiach, stosuje się w zasadzie metody analizy chemicznej.

4. W przypadkach określonych w ust. 3 urząd probierczy może pobrać ze zgłoszonej partii wyrobów odpowiednią ilość metalu szlachetnego, niezbędną do sporządzenia próbki, której skład powinien odpowiadać średniej zawartości metalu szlachetnego dla całej partii zgłoszonych wyrobów.

5. W celu uzyskania reprezentatywnej próbki, zwłaszcza gdy zgłoszone wyroby składają się z drobnych połączonych ze sobą części, urząd probierczy, zależnie od liczności partii, może stopić część sztuki lub odpowiednią liczbę sztuk pojedynczych wyrobów.

6. Do przedmiotów drobnych stanowiących złom, zgłaszanych w niewielkich ilościach, stosuje się przetopienie tych przedmiotów w całości, a otrzymany stop bada się jedną z metod określonych w § 11. Przedmioty lub ich części wykonane z różnych rodzajów metali szlachetnych należy przetapiać oddzielnie.

7. W razie badania wyrobów ze złota lub platyny, pozostałości metalu szlachetnego z analizy i pobranej próbki, urząd probierczy zwraca zgłaszającemu.

8. W razie badania wyrobów ze srebra, urząd probierczy zwraca zakładowi wyrobu tę część pobranej próbki, która nie została zużyta na wykonanie analizy.

9. Do badania zawartości metali szlachetnych w wyrobach, zgłoszonych w pojedynczych sztukach, metody analizy chemicznej stosuje się na wyraźne żądanie zgłaszającego. W tych przypadkach urząd probierczy uzgadnia ze zgłaszającym sposób pobrania próbki.

4. Cechowanie wyrobów z metali szlachetnych oraz cechy probiercze.

§ 13. Stosuje się następujące rodzaje cech probierczych: cechy podstawowe i dodatkowe oraz cechę pomocniczą i główną.

§ 14. 1. Cecha probiercza podstawowa określa rodzaj i próbę metalu szlachetnego.

2. Dla każdego rodzaju i każdej próby metalu szlachetnego stosowane są odrębne cechy podstawowe.

3. Cecha podstawowa wybijana jest na podstawowej części wyrobu.

§ 15. 1. Cechy probiercze dodatkowe stosowane są do uzupełniającego oznaczania wyrobów z metali szlachetnych w przypadkach, gdy części drugorzędne wyrobów wykonane są z innego metalu szlachetnego niż jego część podstawowa lub gdy wyroby składają się z kilku połączonych ze sobą części. Cecha dodatkowa określa tylko rodzaj metalu szlachetnego, a nie jego próbę,

2. Dla każdego rodzaju metalu szlachetnego stosowane są odrębne cechy dodatkowe.

3. Cechę dodatkową stosuje się tylko łącznie z cechą podstawową lub główną. Cecha dodatkowa wybijana jest:

- 1) na częściach drugorzędnych wyrobu, gdy wyrób składa się z kilku połączonych ze sobą części,
- 2) obok cechy podstawowej, gdy względy techniczne nie pozwalają na wybite cechy na drugorzędnej części wyrobu.

§ 16. 1. Cechę probierczą pomocniczą stosuje się w przypadkach, gdy chodzi o potwierdzenie ważności poprzednio wybitych innych cech probierczych.

2. Cecha pomocnicza wybijana jest na wyrobie obok cechy podstawowej lub cechy dodatkowej.

3. Stosuje się jeden rodzaj cechy pomocniczej dla wszystkich metali szlachetnych.

§ 17. Wyroby cechowane, zgłaszane do powtórnego badania w urzędach probierczych, powinny być ocechowane ponownie, gdy powtórne badanie wykaże inną zawartość metalu szlachetnego, niż wynika to z zamieszczonej na wyrobie cechy. Przed wybicciem nowej cechy należy skasować dotychczasową cechę probierczą.

§ 18. Jeżeli względy techniczne lub obawa uszkodzenia wyrobu nie pozwalają na wybicie cech bezpośrednio na wyrobie, cechy należy wybić na plombie połączonej z wyrobem w sposób uniemożliwiający odłączenie jej od wyrobu, bez naruszenia cech i połączenia plomby z wyrobem.

§ 19. Jeżeli badanie wyrobu zgłoszonego do urzędu probierczego wykaże zawartość metalu szlachetnego wyższą od najniższej dozwolonej próby, lecz niezgodną z żadną z prób ustalonych w §§ 2 i 3 rozporządzenia, wyrób należy zaopatrzyć w cechę odpowiadającą kolejnej niższej próbie.

§ 20. 1. Cecha probiercza główna stosowana jest do oznaczania surowców i półfabrykatów (półwyrobów) oraz przedmiotów określonych w art. 7 ust. 1 pkt 2 i 6 ustawy w przypadkach, w których urzędy probiercze określają dokładną zawartość metalu szlachetnego i oznaczają ją na tych surowcach, półfabrykatkach lub przedmiotach cyframi, w częściach tysięcznych.

2. Stosuje się jeden rodzaj cechy głównej dla wszystkich metali szlachetnych.

3. Cechę główną stosuje się łącznie z oznaczeniem zawartości metalu szlachetnego określonej cyframi w częściach tysięcznych oraz z cechą dodatkową, odpowiadającą rodzajowi metalu szlachetnego.

4. Surowce i półfabrykaty z metali szlachetnych, zbadane przez urzędy probiercze, zaopatrywane są w następujące oznaczenia:

- 1) rok badania,
- 2) numer kolejny zgłoszenia,
- 3) rodzaj metalu,
- 4) cechę dodatkową,
- 5) rzeczywistą zawartość metalu szlachetnego podaną cyframi w częściach tysięcznych,
- 6) cechę główną.

5. Oznaczenia, o których mowa w ust. 4, powinny być umieszczone z zachowaniem podanej kolejności i w miarę możliwości w jednym wierszu. Oznaczenia określone w ust. 4 pkt 4, 5 i 6 powinny być w każdym przypadku wybite w jednym wierszu, przy czym oznaczenie zawartości metalu szlachetnego umieszczone musi być pomiędzy cechą dodatkową i cechą główną.

6. W razie skasowania oznaczenia zawartości metalu szlachetnego, skasować należy równocześnie cechę główną i cechę dodatkową. a nowe oznaczenie rzeczywistej zawartości metalu szlachetnego należy umieścić w sposób podany w ust. 4 pomiędzy ponownie wybitymi cechą dodatkową i cechą główną.

§ 21. 1. Przedmioty określone w art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy mogą być na żądanie zgłaszającego ocechowane:

- 1) w sposób określony w §§ 14—19, jeżeli zawartość metalu szlachetnego odpowiada jednej z prób ustalonych dla poszczególnych kategorii wyrobów, lub
- 2) w sposób określony w § 20, jeżeli zawartość metalu szlachetnego nie odpowiada żadnej z prób, a zgłaszający nie wyrazi zgody na ocechowanie przedmiotu cechą kolejnej niższej próby. W tych przypadkach oznaczenia

określone w § 20 ust. 4 mogą być ograniczone do oznaczeń przewidzianych w pkt 4, 5 i 6 tego przepisu.

2. Przedmioty dawnego pochodzenia, określone w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy, mogą być na żądanie zgłaszającego ocechowane zgodnie z przepisami ust. 1.

3. Miejsca, w których na przedmiotach określonych w ust. 1 i 2 wybite zostaną oznaczenia i cechy probiercze, powinny być uzgodnione ze zgłaszającym.

4. Na zgłaszanych do badania i ocechowania dużych przedmiotach stanowiących złom lub ich dużych oddzielnych częściach oznaczenia i cechy probiercze umieszcza się na każdym przedmiocie lub na każdej części.

5. Wyroby określone w art. 8 ustawy mogą być na żądanie zgłaszającego ocechowane w sposób ustalony w §§ 14—19, jeżeli odpowiadają jednej z prób ustalonych dla danej kategorii wyrobów zgodnie z §§ 2 i 3 rozporządzenia.

§ 22. Do oznaczania wyrobów lub przedmiotów zbadanych w urzędach probierczych, lecz nie czyniących zadość najniższej próbie ustalonej dla danej kategorii wyrobów zgodnie z §§ 2 i 3 rozporządzenia, stosuje się znak „metal” lub „met”.

§ 23. Ustala się podane w załączniku do zarządzenia następujące cechy probiercze i oznaczenia:

- 1) do cechowania wyrobów platynowych:
 - a) cecha podstawowa: wizerunek wyobrażający głowę konia, zwróconą w lewo, w obramowaniu równobocznego pięciokąta; z lewej strony rysunku głowy konia znajduje się początkowa litera nazwy siedziby danego urzędu probierczego, u dołu symbol platyny — Pt (cecha typ 1),
 - b) cecha dodatkowa: wizerunek wyobrażający głowę konia jak pod lit. a), w obramowaniu trójkąta równobocznego, ze ściętymi wierzchołkami (cecha typ 2);
- 2) do cechowania wyrobów palladowych:
 - a) cecha podstawowa: wizerunek wyobrażający głowę wyżła, zwróconą w lewo, w obramowaniu o kształcie beczkowym; z prawej strony rysunku głowy znajduje się początkowa litera nazwy siedziby danego urzędu probierczego, z lewej strony u góry cyfry 1 lub 2, odpowiadające numerom dwóch kolejnych prób ustalonych dla wyrobów palladowych (cechy typ 3 i 4),
 - b) cecha dodatkowa: wizerunek wyobrażający głowę wyżła jak pod lit. a), w obramowaniu o kształcie kwadratu, ze ściętymi wierzchołkami (cecha typ 5);
- 3) do cechowania wyrobów złotych:
 - a) cecha podstawowa: wizerunek wyobrażający głowę rycerza, z twarzą zwróconą w lewo, w obramowaniu o kształcie spłaszczonego sześciokąta; z prawej strony rysunku głowy znajduje się początkowa litera nazwy siedziby danego urzędu probierczego, z lewej zaś — cyfry 1, 2, 3 lub 4, odpowiadające numerom czterech kolejnych prób ustalonych dla wyrobów złotych (cechy typ 6, 7, 8 i 9),
 - b) cecha podstawowa: wizerunek wyobrażający głowę rycerza jak pod lit. a), w obramowaniu o kształcie prostokąta, ze ściętymi wierzchołkami; z prawej strony rysunku głowy znajduje się początkowa litera nazwy siedziby danego urzędu probierczego, z lewej zaś cyfra 5, odpowiadająca numerowi piątej kolejnej próby ustalonej dla wyrobów złotych (cecha typ 10),
 - c) cecha podstawowa: wizerunek wyobrażający bociana, w obramowaniu o kształcie rombu z zaokrąglonymi wierzchołkami; z lewej strony rysunku bociana znajduje się początkowa litera nazwy siedziby danego urzędu probierczego, z prawej strony liczb

ba 333; cecha ta używana może być tylko do cechowania obrączek ślubnych ze stopu, w którym zawartość złota odpowiada próbie 0,333 (cecha typ 11),

d) cecha dodatkowa: wizerunek wyobrażający głowę rycerza jak pod lit. a), w obramowaniu równobocznego sześciokąta (cecha typ 12);

4) do cechowania wyrobów srebrnych:

a) cecha podstawowa: wizerunek wyobrażający głowę kobiety z twarzą zwróconą w prawo, w obramowaniu o kształcie elipsy; z lewej strony rysunku głowy znajduje się początkowa litera nazwy siedziby danego urzędu probierczego, z prawej zaś — cyfry 1, 2, 3 lub 4, odpowiadające numerom czterech kolejnych prób ustalonych dla wyrobów srebrnych (cechy typ 13, 14, 15 i 16),

b) cecha dodatkowa: wizerunek wyobrażający głowę kobiety jak pod lit. a), w obramowaniu o kształcie koła (cecha typ 17);

5) do cechowania materiałów dentystycznych:

a) cecha podstawowa dla materiałów platynowych: wizerunek wyobrażający czaszę z węzłem, w obramowaniu o kształcie rozety czteroramiennej; z lewej strony rysunku czaszy znajduje się początkowa litera nazwy siedziby danego urzędu probierczego, z prawej — symbol platyny Pt, a pod czaszą oznaczenie próby 0,950 (cecha typ 18),

b) cecha podstawowa dla materiałów złotych: cechy według wzoru jak pod lit. a) ze zmianą symbolu platyny Pt na symbol złota Au i oznaczenie próby w częściach tysięcznych: dla złota barwnego 0,916, dla złota białego i łączna 0,833 lub 0,750, odpowiadające kolejnym próbom, ustalonym dla materiałów dentystycznych ze złota (cechy typ 19, 20 i 21),

c) cecha podstawowa dla materiałów palladowo-srebrnych: wizerunek wyobrażający głowę orła w obramowaniu o kształcie tarczy; z lewej strony znajduje się początkowa litera nazwy siedziby danego urzędu probierczego (cecha typ 22);

6) do oznaczania wyrobów z metali szlachetnych poprzednio ocechowanych:

cecha pomocnicza: wizerunek wyobrażający głowę sowy w obramowaniu równobocznego pięciokąta; u dołu znajduje się początkowa litera nazwy siedziby danego urzędu probierczego; cecha ta może być stosowana z zachowaniem warunków i trybu określonego w § 16 (cecha typ 23);

7) do oznaczania surowców i półfabrykatów oraz przedmiotów platynowych, palladowych, złotych i srebrnych, z wyjątkiem materiałów dentystycznych:

cecha główna: wizerunek wyobrażający godło Państwa w obramowaniu o kształcie koła; pod godłem znajdują się początkowe litery oznaczające dany urząd probierczy, przy czym litery „W.U.P.” oznaczają Urząd Probierczy w Warszawie, litery „K.U.P.” oznaczają Urząd Probierczy w Krakowie (cecha typ 24); cecha ta może być stosowana w przypadkach określonych w §§ 20 i 21;

8) do kasowania cech lub oznaczeń na przedmiotach z metali szlachetnych:

kasownik: znak złożony z dwóch liter „xx” bez obramowania (znak typ 25);

9) do oznaczania wyrobów z metali nieszlachetnych:

znak z postaci wyrazów „metal” lub „met” w obramowaniu o kształcie prostokąta, z zaokrąglonymi wierzchoł-

kami (znak typ 26); znak ten należy stosować w przypadkach określonych w § 22.

§ 24. 1. Cechy probiercze i oznaczenia określone w § 23 powinny być wykonane:

1) typy 2, 5, 6, 9—17 oraz 23 i 24 z wizerunkiem wypukłym,

2) typy 18—22 oraz 25 i 26 z wizerunkiem liniowym,

3) typy 1, 3, 4, 7 i 8 z wizerunkiem wypukłym i wizerunkiem liniowym.

2. Wymiary i wielkości wzorów cech probierczych ustala Prezes Głównego Urzędu Miar.

§ 25. Cechowanie wyrobów z metali szlachetnych następuje przy użyciu znaczników probierczych, wykonanych jako negatywy cech probierczych.

5. Świadczenia badania i ekspertyzy.

§ 26. 1. Jeżeli ocechowanie wyrobu lub przedmiotu nie jest możliwe ze względów technicznych lub jeżeli ze względu na sposób użytkowania nie można dokonać ocechowania w sposób określony w § 18, urzędy probiercze wydają zgłaszającemu świadectwo badania lub świadectwo ekspertyzy.

2. Urzędy probiercze obowiązane są wydać świadectwo badania lub ekspertyzy w razie zgłoszenia do badania przedmiotów z metali szlachetnych lub zawierających metale szlachetne, wymienionych w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 ustawy, jeżeli ocechowanie tych przedmiotów nie może być dokonane w sposób określony w §§ 20 i 21, a zgłaszający zażąda wydania mu świadectwa.

§ 27. 1. Świadectwo badania wydaje się w przypadkach, w których badanie ograniczone było tylko do określenia próby badanego przedmiotu lub zawartości w nim metalu szlachetnego stanowiącego główny składnik stopu, z którego przedmiot jest wykonany, albo też w przypadkach, w których chodzi o potwierdzenie zgodności rodzaju i próby metalu szlachetnego z poprzednio wybitą na przedmiocie cechą probierczą.

2. Świadectwo ekspertyzy wystawia się w przypadkach, w których przeprowadzono badanie zawartości metalu szlachetnego oraz domieszek innych metali szlachetnych lub metali nieszlachetnych w zgłoszonym do badania przedmiocie, a także w przypadkach, w których oprócz składu chemicznego przedmiotu określone zostały inne charakterystyczne cechy wyróżniające ten przedmiot (np. ocena starych cech probierczych, ustalenie wytwórcy przedmiotu, określenie wad przedmiotu itp.).

3. Świadectwo badania lub ekspertyzy powinno zawierać wyniki badań szczegółowych oraz dane dotyczące masy badanego przedmiotu i opis jego cech charakterystycznych, a w razie potrzeby również fotografię przedmiotu, w celu umożliwienia identyfikacji przedmiotu określonego w wydanym świadectwie.

6. Przepis końcowy.

§ 28. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Miar: W. Wojtyła

Załącznik do zarządzenia Prezesa
Głównego Urzędu Miar z dnia
1 marca 1963 r. (poz. 116).

WZORY PAŃSTWOWYCH CECH PROBIERCZYCH

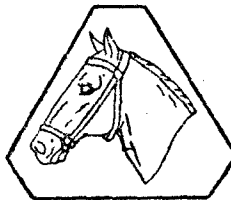
1. Dla wyrobów platynowych.

Typ 1

Cecha podstawowa
dla próby 0,950

Typ 2

Cecha dodatkowa
dla platyny

2. Dla wyrobów palladowych.

Typ 3

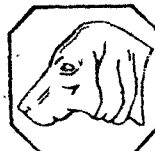
Cecha podstawowa
dla próby 0,850

Typ 4

Cecha podstawowa
dla próby 0,500

Typ 5

Cecha dodatkowa
dla palladu

3. Dla wyrobów złotych.

Typ 6

Cecha podstawowa
dla próby 0,960

Typ 7

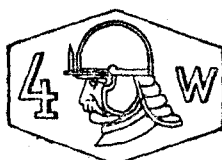
Cecha podstawowa
dla próby 0,750

Typ 8

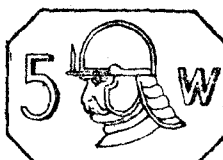
Cecha podstawowa
dla próby 0,583

Typ 9

Cecha podstawowa
dla próby 0,500

Typ 10

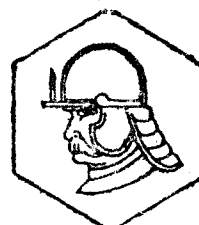
Cecha podstawowa
dla próby 0,375

Typ 11

Cecha podstawowa
dla obrączek
próby 0,333

Typ 12

Cecha dodatkowa
dla złota

4. Dla wyrobów srebrnych.

Typ 13

Cecha podstawowa
dla próby 0,916

Typ 14

Cecha podstawowa
dla próby 0,875

Typ 15

Cecha podstawowa
dla próby 0,800

Typ 16

Cecha podstawowa
dla próby 0,750

Typ 17

Cecha dodatkowa
dla srebra

5. Dla materiałów dentystycznych.

Typ 18

Cecha podstawowa dla materiałów platynowych próby 0,950

Typ 19

Cecha podstawowa dla materiałów złotych próby 0,916

Typ 20

Cecha podstawowa dla materiałów złotych próby 0,833

Typ 21

Cecha podstawowa dla materiałów złotych próby 0,750

Typ 22

Cecha podstawowa dla materiałów palladowych próby 0,333

6. Dla wyrobów z metali szlachetnych poprzednio ocechowanych.

Typ 23

Cecha pomocnicza dla metali szlachetnych, potwierdzająca cechy poprzednio wybite

7. Dla surowców i półfabrykatów platyny, palladu, złota i srebra

Typ 24

Cecha główna dla metali szlachetnych

8. Do kasowania cech lub oznaczeń na przedmiotach z metali szlachetnych.

Typ 25

Kasownik

9. Dla wyrobów z metali nieszlachetnych.

Typ 26

Znak dla wyrobów z metali nieszlachetnych